

LAIVAS

No. 28. Metai XIII

Liepos-July 8, 1933

LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

V SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

E v a n g e l i j a .

I PETER. 3, 8—15

MYLIMIAUSIEJI: būkite visi vienos minties, užjaučia, mylėkite brolius, būkite gailestingi, rėmūs, auolankūs; neatsilyginkite piktu už pikta, nes tam esate pašaukti, kad paveldėtumėte palaiminimą. Nes kas nori mylėti gyvenimą ir gerų dienų matyti, tegul sulaiko savo liežuvį nuo pikto ir tegul jo lūpos nekalba vyliaus; tegul jis nusigręžia nuo pikto ir tegul daro gera, teieško ramybės ir tegul ją seka; bet kurs jums kenktų, jei uoliai stengtųsi daryti gera? Bet jei ir turėtumėte ką kentėti dėl teisybės, jūs esate palaiminti. Nebijokite jų gąsdinimo ir nenustokite ramybės. Laikykite Viešpatį Kristų šventą savo širdyse.

L e k c i j a .

MAT. 5, 20—24.

ANUO metu Jėzus tarė savo mokytiems: Jei jūsų teisybė nebus pilnesnė, kaip Rašto žinovų ir parisiejų, jūs neįeisite į dangaus karalystę. Jūs girdėjote, kad senesniems pasakyta: Nežmuši, kas gi užmuštų, bus smerktinas teisme. Aš gi jums sakau: Kiekvienas, kurs pyksta ant savo brolio, bus smerktinas, teisme. Kas gi sakytų savo broliui: Raka, bus smerktinas taryboje. O kas sakytų: Beproti; bus smerktinas į pragaro ugnį. Todėl, jei tu atnašauji savo dovaną prie altoriaus ir tenai atsimeni, kad tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik tavo dovaną tenai ties altorium, eik pirma susiderinti su savo broliu, o paskui atėjęs atnašausi savo dovaną.

ŠVENČIAUSIU IĖZAUS ŽAIZDŲ VAINIKĖLIS

(Kalbasi ant paprasto ražančiaus)

Ant stambesniųjų poterėlių: Amžinasis Tėve, aukoju Tau Jėzaus Kristaus žaizdas, kad būtų išgydytos mūsų sielų žaizdos. (300 dienų atleidų).

Ant mažesniųjų poterėlių: O mano Jėzau, del Tavo švenčiausių Žaizdų nuopelnų dovanok ir pasigailėk. (300 d. atleidų).

Baigiant vainikėlį tris kartus kalbama: Amžinasis Tėve, aukoju Tau mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Žaizdas, kad būtų

išgydytos mūsų sielų žaizdos.

Tas dvi maldeles išmokino patsai Išganytojas Jėzus Kristus Seserį Mariją Mortą Chambon, kuri mirė Francijoje, kovo 21 d., 1907 m. Toji pamaldi sesuo turėjo suteiktą dvilypę pasiuntinybę:

1. Pagerbti ir užtarymo prašyti Šv. Žaizdų.
2. Tą pamaldumą praplatinti žmonių tarpe.

KRISTAUS DVASIA

Kristus gimė, gyveno ir mirė paprastų žmonių tarpe. Jo mokiniai buvo iš liaudies kilę, Jo pamokslai buvo daugiausia liaudžiai sakomi. Intelligentija, kaip visuma, buvo Kristui priešinga, nes jai rūpėjo ne tiek Dievo karalystė, kiek žydų valstybės atstatymas. Kristus rūpinosi kiekvieno žmogaus siela be atodairos į tai, ar žmogus vargšas ar turtingas, mokytas ar prasčiokėlis, vyras ar moteris, žydas ar pagonis, betgi žydų intelligentams nepatiko, kad Kristus meiliau apsieina su liaudimi, su paprastais žmonėmis, negu su išdidžiais šviesuoliais. Žydų intelligentiia nekentė Kristaus už tai, kad Jis ir Jo mokslas yra demokratiškas gera to žodžio prasme. Kristaus mokslo demokratiškumas eina iš to, kad Jis žmogaus sielai pripažįsta aukščiausią vertę: prasčiokėlio ir net mažo vaikelio siela Kristui yra lygiai brangi, kaip ir mokyčiausio ir įtakingiausio vyro. Dėl to žmogaus siela neturi būti valstybinės politikos auka, valstybė neturi būti žmogaus sielos žudytoja, valstybės vardu negalima griauti teisingumo visuomenės samonėje, dėl vyriausybės užgaidų negalima paaukoti to jaunimo, kuris klauso teisėtos Kristaus Bažnyčios ir yra pasiryžęs visą gyvenimą atnaujinti Kristuje.

Luominiu atžvilgiu Kristui visi žmonės lygūs: Jam nėra vergų ir ponų; žmogus Kristui yra Dievo atvaizdas, paskirtas šventumui ir amžinam gyvenimui, todėl žmogus žmogui neturi būti įnagių savimyliškiems tikslams siekti, nors tie tikslai ir būtų valstybės ar tautiškumo autoritetu pridengti. Žmogaus siela yra Kristui brangesnė už visas šio pasaulio galybes.

Kristaus apaštalų tarpe buvo iš intelligentų sluoksnio Judas Iskarijotas, kurs nesuprato tikros Dievažmogio pasiuntinybės, tautininkiškai laukė iš Jo Žydų valstybės atstatymo ir pagaliau pardavė Jį žydų intelligentams. Intelligento vardą

Kristaus apaštalų tarpe atitaisė šv. Paulius, kuris buvo išmokslintas vyras ir daug pasidarbavo Kristaus Bažnyčiai.

Kristaus liaudininkiškumas bei demokratiškumas gerąją to žodžio prasme nesireiškė tuo demagogišku principu, kuris liaudies užgaidas laiko gėrio ir blogio maistu. Ne liaudis turi tiesai kelia rodyti, bet dieviškoji tiesa turi liaudį aukštyn kelti. Ir Kristaus laikais liaudis turėjo daug ydų; daugelį ydų įkvėpė liaudžiai jos vadai, jos šviesuoliai, kuriuos Kristus viešai kaltino ir net pavadino "išbaltintais grabais." Galima manyti, jog Kristus liaudies sąžine labiau pasitikėjo, negu jos vadu. Vadai dažniausiai prasi-mano keistų ir nedorų idėjų, bruka jas liaudžiai ir tuo ją demoralizuoja (tvirkina) žydu fariziejai savo nacionalizmu (tautininkiškumu) savo tautišku išdidumu sudemoralizavo liaudį ir privedė ją prie to, kad, savo vadų sukurstyta, pareikalavo išleisti Barabą, o prikalti prie kryžiaus Kristų, kuris ją labai mylėjo ir daug jai gera padarė.

Šiais laikais tautiškumas ir valstybė daugelio intelligentų paverčiama stabu ir patariama liaudžiai labiau klausyti nacionalistų (tautininkų), negu Kristaus Bažnyčios. Jei tokie intelligentai tikrai savo tautą, savo liaudį mylėtų, tai suprastų, kad liaudžiai valstybės ir tautos dievinimas yra visai svetimas ir tuščias dalykas, kad piktas patriotizmas eina ne iš apačios, ne iš liaudies, bet iš jos intelligentijos, ir dėl to jis nėra tautiškas tikra to žodžio prasme. Liaudis sudaro tautos branduolį ir tikrai tautiška yra tik tai, kas iš jos eina. Jei turėsime galvoj savo tautą, tai turėsime pripažinti, kad lietuviškuma per penkis šimtus metų išsaugojo ne intelligentai, bet tik artojėliai ir jų šiaudinės pastogėlės. Jei mūsų šviesuomenė, mūsų ponybė nebūtų sulenkėjęsi, tai ir mūsų sostinėje Vilniuje lietuviškai kalbantieji žmonės dabar nebūtų retenybė, ir lenkai gal nebūtų išdrįsę Vil-

niaus krašto užimti.

Nacionalizmas, valstybės pavertimas didžiausia gyvenimo vertybe, eina ne iš liaudies paprastumo, bet tik iš supagonėjusių inteligentų išsididimo ir jų godumo. Turėdamas galvoj tai, kad daug bloga iš inteligentų pareina į liaudį, rusų genijus T. Dostojevskis pasakė, kad inteligentai turi daugiau mokytis iš liaudies, negu brukti jai nuo tikrojo gyvenimo atitrūkusias idėjas. Intelligentų protas yra palinkęs į suktybes, į gudrias apgavystes, o Kristus pasakė: „Būkite paprasti, kaip balandžiai, ir gudrūs, kaip žalčiai.“

Tie žodžiai reiškia: žmogus turi būti paprastas, liaudžiai artimas ir suprantamas, bet greta to turi būti inteligentiškas, turi tiesos ieškoti, turi giliai gyvenimą pažinti, betgi savo mokslo neturi panaudoti paprastų žmonių suvedžiojimui ir jų išnaudojimui savo savymylos reikalams. Taigi katalikas inteligentas turi dirbti liaudies gerovei, turi ją šviesti, turi rūpintis, kad paprastas, visiems lygiai privalomas teisingumas viešpatautų visuomenės ir valstybės gyvenime. Tuo būdu žemė artinsis prie Dievo karalystės indealo.

Paskutinis Motinos Patarimas

Per Krymo karą 1854 m., kai prancūzai, anglai ir turkai kovojo su rusais, kruvinais mūšiais prie Almos upės žuvo vienas žymus prancūzų majoras ir batalijono vadas. Jis buvo gimęs Paryžiuje 1826 m. Motina mirė, palikdama jį 6 metų našlaitį. Tėvo jau seniau buvo netekęs. Motina mirdama norėjo jam palikti kokį nors atminimą, bet būdama varginga nieko kita neturėjo, kaip tik ROŽANČIŲ. Todėl padavė vaikui rožančių sakydama: „Imk šitą rožančių, kuris bus tau mirštančios motinos atminimas. Jeigu tu jį dažnai kalbėsi, jis bus tau raktas į dangų. Aš tikiuosi, kad danguje tave vėl pamatysiu. Todėl pažadėk man dažnai kalbėti rožančių.“ Berniukas su ašaromis akyse pasižadėjo pildyti paskutinį motinos prašymą.

Ilgainiui vaikas išaugo jaunuoliu ir tapo kareiviu. Afrikoje jis savo narsumu įsigijo garbės legijono kryžių ir buvo pakeltas karininku. Per Krymo karą jį pasikyrė batalijono vadu. Vieną vakarą jis nuvargęs gulėjo savo palapinėje, vos bepažėdamas nubaidyti miegus. Tada jis iš netyčių užčiuopė kišenėje rožančių, kurį visuomet nešiodavosi. Savo mirštančiai motinai jis buvo pasižadėjęs jį dažnai kalbėti.

Kareivio garbė reikalavo, kad jis duotą žodį išlaikytų. Todėl pašoko jis ir, kareiviškai nubaidęs miegus, tarė: „Ar tu nežinai, ponas miege, kad kareivis turi išlaikyti savo žodį?“ Ir tuoj pradėjo kalbėti rožančių.

Karininkui rodės, dabar, kad miegas visai atstojo ir kad, kalbėdamas rožančių jis užmiršo visą savo nuovargį. „Kažin ar tai dėl rožančiaus galėjo tas atsitikti! — mąstė sau vienas. „Mano motulė tiek dažnai jį kalbėdavo, o juk ir man taip karštai patarė tą pat daryti. Gal ir iš tikro jis man bus raktas į dangų?“ Tokios ir panašios mintys skverbėsi karininkui į galvą ir vedė jį prie motinos mirties patalo. Primitys anuos senus laikus, jam pasirodė kažkaip nejauku. Buvo bemėginęs visai nusikratyti tomis mintimis. Bet mirštančios motinos žodžiai, įdėti jam dar vaikui būvant į širdį, nesidavė taip lengvai išstumti, jie vis iš naujo grįžo į sielą, ją čia paguosdami, čia pamokydami. Kada taip karininkui pynėsi galvoje senų praėitų laikų mintys, staiga pasigirdo pažįstamas balsas: — Sveikas pone majorai!

— Kas taip vėlai atvijo jus į mano palapinę, gerbiamas kapelione, — tarė atsiliepdamas karininkas.

— Rytoj, kaip man pranešta, bus smarkus susirėmimas. Todėl noriu prašyti leisti kareiviams prieš mūsų atlikti išpažintį.

Sakydamas tuos žodžius, karo kape-lionas pamatė rožančių batalijono vado rankoj ir šiek tiek nustebeš tarė: “Ar tai tiesa, ponas majore, kad jūs kalbate rožančių?”

Tada majoras atsakė: “Aš tai darau jau 23 metai. Mano motina mirdama įpareigojo mane jį kalbėti, kad jis man būtų raktas į dangų.

CIVILIZACIJA IR BARBARIJA

Stoja šiandien mums prieš akis didžiosios kraštutinybės: aukščiausia civili-zacija ir aukščiausia barbarija. Aukščiausia civilizacija arba aukščiausias žmoniškumas šiandien ir už sunkius kriminalus kai kur mirties bausmę išbraukė iš i s t a t y m o k a y g ū b e t vietoje to žengė į priekį kūdikių žudy-mas, plėšikavimas, ne tik paskirų asmenų, bet ir bendras gudrių politikų patylomis varomas. O vis tai daroma pasinaudojant naujaisiais išradimais ir patyrimais. Ką tik žmogaus protas galėjo išgalvoti geresnio, tas panaudojama pikčiausiems tiks-lams. Vos galimos prieš šias nedorybes priemonės buvo apsvarstytos. Net tarp-tautinė geležinkelių konferencija apsaugo-ti nuo geležinkelių sprogdinimo buvo sušaukta. Mes galime šiandien tų piktadi-rysčių akivaizdoje tarti: Bombų ir praga-ro mašinų kalbos liausis bylojusios tik ta-da, kai pasigirs tikėjimo kalba. Be reli-gijos, be krikščioniško teisingumo, be ka-talikiškų pažiūrų į visuomenės ir žemės ūkio klausimus — nesiliaus nelemti smur-to bei pasikėsinimų garsai. Nėra tokios policijos, nėra nei čekos tokios, nors ir geriausiai suorganizuotos, kuri taip su-valdytų žmogaus nedorumą, kaip tikėjimo užgrūdinta sąžinė.

PAVASARIS

Gamta iš naujo vėl atgimsta iš miego ilgo ir gilaus, o jaunos jėgos neberimsta ir trokšta darbo prakilnaus. Jau skelbia vasaros gražumą aukštai danguose viturys, o kiek gamtoje prakilnumo, kiek džiaugsmo jaučiama širdys! Saulelė skaisti, linksma teka ir beria auksą po laukus, žemelei meilės žodį šneka — ji savo grožėj tuoj nubus!.. Kaip puiki vasara atgimsta, slopinta šalčių ir žiemos, taip jaunos dvasios neberimsta ir trokšta meilės ir šviesos. Vėjelis pučia, meilus kvapas jo lieč nuvargintą krūtinę, jau žada skleisti žalias lapas, — ir tu klestėk, šalis gimtinė!..

Arėjas Vitkauskas

Ėjo gandy, kad vieną žmogų amžinai persekioja nelaimės ir niekaip negalima jam pagelbėti.

Turtuolis kaimynas pasiryžo tai iš-tirti. Jis nuvyko ant tilto, kur turėjo eiti nelaimingasis ir padėjo tūn piniginę su auksiniais pinigais.

Vargšas prisiartinęs prie tilto galvo-ja:

Šimtais kartų esu ėjęs tuo tiltu, da-bar pabandysiu pereiti užsimerkęs!

Ir akis užsivėręs jis praėjo pro pin-ginę.

Piktžolės naikina dirvas; tuštumas tvirkina žmones, tik skaisti nusižemini-mo dovana bus mūsų palaima.

“JO KLAUSYKITE” (MAT.) XVII, 5).

Pagal kun. V. F. Kienbergerį
Parašė kun. Pr. J. Vaitukaitis.

ŠVENTOJI VALANDA

Dangiškasis Tėve, Tau dėkoju už mano sutvėrimą. Aš esu pilnas pasitikėjimo, kurį mums davė Kristaus žodžiai: “Jei jūs mokate duoti savo vaikams gerų davinių, kaip gi daug labiau jūsų Tėvas, Kurs yra Danguje, duos gėrybių tiems, kurie Jį meldžia?” (Mat. VII, 11).

Rabboni, mes žinome, kaip Tu numylėjai žmoniją. Mes esame dėkingi už Tavo klusnumą Dieviškajam parėdymui. “Knygos pradžioje yra parašyta apie mane, kad aš vykdyčiau Tavo valią, mano Dieve. Aš to trokštu, ir Tavo įsakymai yra mano širdyje” (Ps. XXXIX, 8). Viešpatie Jėzau, neužtenka sakyti: “Aš guldysiu savo gyvybę už Tave” (Joa. XII, 37). Aš turiu gyventi Eucharistinį gyvenimą. Aš noriu gyventi ne Taboro garbe, ku ri spinduliais nušvietė garbingąjį Tavo Asmenį; ne skubiu Kalvarijos kankinystės mirimu; tačiau, Brangiausias Jėzau, aš trokštu gyventi sielvartų, sunkenybių ir nemalonumų gyvenimą. Išmokyk mane, kaip Tu mokei Nikodemą, kad aš galėčiau pažinti Tavo kelius. Ne stebuklų dovanomis, Viešpatie, bet kantrybe. Kad visada

būčiau kantrus. Kad nerūgočiau nepasisekime. Kad nejausčiau, jog mano tikėjimas ir viltis į Tave, mano išgelbėtoją, yra lyg akyratis, kurs nurodo tamsumą, aužen giančią ant manęs.

Šventoji Dievo Dvasia, pašvęsk mane. Šventasis Vienas, Vargdienių Tėve, Tau esu dėkingas už Tavo dovanas. Išjudink mane į darbą ir sutvarkyk mane, kad galėčiau visus savo tingumus mesti į šalį ir paklausyčiau Kristaus (Vietininko čia, žemėje, šaukiančio visus jungtis į Katalikiškąją Akeiją).

Aš šloviu Tave, Viešpatie Jėzau, Švenčiausiame Sakramente. Raudonoji Tikrojo Tavo Esimo šviesa moko mane suprasti reikšmingųjų Tavo žodžių prasmę: “Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie, Viešpatie! įeis į Dangaus karalystę, bet kas daro valią mano Tėvo, esančio Danguje, tas įeis į Dangaus karalystę” (Mat. VII, 21).

Du tūkstančiai metų tam atgal, pro Panelės Marijos vertelius, Karalius įžengė į pasaulio miestą, kad trumpai bendrautų su Savo žmonėmis. Nėra kito nuostebesnio patikimo, koks patiko Karalių. Vietoje šilkų ir puošnumų, tik prasti vystiklėliai; vietoje auksinio lopšio, tik šiaudų guolys. Vietoje karališkųjų lydovų, tebuvo vien piemenys.

Skubiai ėjo metai; skubiai ėjo ir Karaliaus bendravimo dienos. Kai kurie įtikėjo Jo mokyniams ir Jam prisiekė savo ištikimybę. Betgi daugelis nusigrįžo nuo Jo. Jo Tėvo atstovautojai — Fariziejai — išdavė Jį. Ir Karaliui ištiko mirtis. Jis kalbėjo lyg nusikaltėlis.

Tačiau mirtis nepanaikino Jo mokymų. Jis nebuvo pseudo-Karalius, ir Jis nepageidavo Vainiko. Jis buvo Kristus —

Pateptasis, vienintėlis Dieviškojo Tėvo Sūnus. Sostą Jis pasilaikė mažame name-lyje, tabernakule. Jis įsirašė į Karališką-į rūbą, pagamintą iš kviečių. Ir Šventovės Širdis tapo Karalius.

Visais laikais Jis garsino nenustojan- tį šauksmą: "Ateikite pas mane! Aš esu Karalius!" Nerūpestingas pasaulis bėgo pro šalį, ne į gyvenimą, tačiau — tiesiog į mirtį. Žmonės nenustojo apsimąstyti. Karalius nesustojo Savo patarimais. Jis šaukė: "Mano žmonės padarė du blogu- mus: jie aplėido mane, gyvenančio van- dens šaltiajį, ir išsikasė šulinius, sujrusius, ir neturinčius vandens" (Jer. II, 19).

Suprantama, kad tai visa nuliūdina Jį. Betgi Jis nenusiminė. Jis nereikalavo patarėjų, nes Jis buvo Pati Išmiatis. Vis- gi Jis nuosirdžiai troško turėti draugų. Jis turėjo Savo Sostą — Savo žmones ir Savo kunigus. Ir Jo Širdis ilgėjosi pa- garbos, kuri teisingai Jam priguli ir pri- klauso. Ne visi Jo žmonės pripažino Jį. Jis nedavė įsakymų nesuskaitomiems an- gelų pulkams, kurie intų ir ant kelių su- klupdytų visus nepaklusniousius. Jis bu- vo Karalius, kurio skeptras buvo meilė. Jis atsirėmė meile. Jei žmonės nemato to, Jis liūdi. Betgi Jis varu nespyria ir never- čia nė vieno. "Jis sėdės Sau vienas ir tu- rės Savo ramybę, nes Jis ją ėmė ant Sa- vęs" (Lam. II, 28).

Metams einant, įvairiais būdais Jis pareiškė negestanciją Savo meilę. Šven- čiausiają Savo Širdį aukavo mūsų pamal- dumui ir pašventė Savo prižadais. Jis pa- laimino Savo žmones, kurie Jam buvo iš- tikimi. Jis prašė ir prašo vos tik vieno; ir tas reiškia meilę. Ir meilingoji tarnyba Jam priklausoma teisėtai.

Per pastaruosius keliu šimtus metų šis pasaulis tapo visai kitokis. Senoji a- matų mokykla nuėjo užuomaršon. Šian- dien mes gyvename mechaniškųjų stebuk- lų pasaulyje. Orlaiviais skrenda mūsų lai-škai ir laikraščiai. Milžinai Leviathanai

skruodžia vandenynų bangas nuo mūsų krašto iki kaimynų kraštų pakrančių. Daug atsidėjimo rodoma į medžiagiškų dalykus, kaip pirma nebūta pasaulio isto-rijoje. Mes gyvename išoriniuose daik- tuose. Ir žmonės uoliai triūsia, kaip tą viską įsigyti.

Betgi yra kitokie dalykai gyvenimui, dalykai, kurie verčia mus apmąstyti, kas mūsų laukia anapus grabo. Aš reiškiu sielos reikalus — dvasiškojo gyvenimo vaidmenį. Daugelis pasaulionių visai neap- mąsto apie savo gyvenimo uždavinį. Nu- veikimų ir atsižymėjimų bruzdėjime jie pamiršta šventąjį išganymo darbą. Besis- kubiadami pagriebti naujausią dalyką, jie pamiršta seniausią ir svarbiausią pareigą. Besirūpindami, kaip žmonijai palengvinti, jie pamiršta Dievo įsakymus.

Nereikalinga čia nurodyti pavyz- džiais, kad į tą viską atkreipus dėmesį. Popiežiai — Šventieji Tėvai, amžių eise- noje, garsino perspėjimus. Betgi jų bal- sas nuskambėjo su amžiais. Čia nekalba- ma apie tikruosius katalikus, kurių di- džiausias uolumas yra gyventi katalikiš- kuoju gyvenimu pagoniškojo netikėjimo sukuryje. Čia kalbame apie paties žmo- gaus santykius su kitu žmogumi — čia kalbame apie moterystę, kuri patapo žaislas ir nustojo būti Dievingoji įstaiga.

(Bus daugiau).

"Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime, elgkitės kaip vyrai ir bukite stiprūs. Visa, ką jus darote, tebunie daroma meilėje" (I Kor. 16, 13-14).

"Nebijokite tų, kurie užmuša kūną ir po to nieko daugiau nebegali padaryti... Bijokite to, kurs užmušęs turi valdžios įmesti į pragarą" (Luk. 12, 4-5).

"Jei kas nori eiti paskui mane, teiš- sižada pats savęs, tegul kasdien neša sa- vo kryžių ir teseka mane" (Luk. 9, 23).

"Tu iš ten neišeisi, iki nebusi užmo- kėjęs paskutinio skatiko" (Luk. 12, 59).

LIURDAS -- GARSIŲ DANGAUS MALONIŲ VIETA

(*Marijos pasirodymas Liurde 75 metų
jubiliejui paminėti*)

1. *Nekaltasis Prasidėjimas*

Kai 1848 m. Rymą užėmė revoliucionieriai, Popiežius Pijus IX turėjo bėgti iš Šventojo Miesto, maištininkų persekiojamas. Atsidūręs tokioj padėty, Šv. Tėvas daro pasižadėjimą Dievo Motinai: jeigu Ji vėl sugrąžins jį į Rymą, tai paskubins paskelbti katalikiškam pasauliui Jos Nekalto Prasidėjimo dogmatą, kuris jau seniai glūdėjo tikinčiųjų sąmonėse. Iš tikrųjų, už poros metų Rymas buvo išvaduotas iš revoliucionierių, ir Popiežius galėjo ramiai sugrįžti į Apaštalu Sostą. Po 4 metų Pijus IX išpildė savo pažadą Marijai. 1854 m. gruodžio 8 dieną šv. Petro bazilikoje buvo iškilmingai paskelbta visam pasauliui, kad Marija Dievo Motina yra Nekaltai Pradėtoji. Tai buvo drauge didžiausias pagarbos pareiškimas Dievo Motinai žemėje.

Dievas netrukus regimu būdu parodė pasauliui, kad viešai Marijos Nekaltai Pradėtoja pripažinimas Jam labai patiko. Po keturių metų pasirodė žemėje pati Nekaltai Pradėtoji Panelė Marija ir savo lūpomis kukliai pasakė: "Aš esu Nekaltas Prasidėjimas." Tai įvyko 1858 m. vasario mėn. 11 dieną mažame Pietų Prancūzijos miestely Liurde. Šįmet sueina 75 metai nuo to amžinai atmintino įvykio.

2. *Šv. P. Marija Liurde.*

Liurde Marija pasirodė vargdienio darbininko 14 metų amžiaus dukrelei Bernadetai Subirūtei. Vasario mėn. 11 dieną Bernadeta pietų metu išėjo su kitomis 3 mergaitėmis į apylinkės miškelį parinkti malkų. Jos atėjo prie Masabelio uolos, pro kurią teka Gavės upė. Kai visos mergaitės su malkomis grįžo atgal, Bernade-

ta buvo nuo visų šiek tiek atsilikusi; dar jai neperėjus per Gavę, staiga kažkas sužibo prieš jos akis, ir ji išvydo uolos įdubime nežemiško grožio Mergelę su ražančiumi rankose. Tai buvo Marija Dievo Motina. Bernadeta pasidėjo savo malkas ir čia pat atsiklaupė. Dabar ji pasiėmė savo ražančių ir ėmė jį kalbėti draug su Pasirodžiusiąja Sukalbėjus ražančių, Marija paprašė Bernadeta ateiti čia per 15 dienų, ir išnyko. Pasirodydama Dievo Motina kalbėjo su Bernadeta, kaip žmogus su žmogumi, mokė ją gražiai žegnotis, šypsosi jai kiekvieną kartą draugiška šypsena, pažadėjo jai laimę, bet ne šiame, o aname gyvenime. Paskui išmokė Bernadeta vieną maldele, kurią ji tik viena turėjo visuomet kalbėti, ir pasakė jai 3 paslaptis, kurių niekas niekad negalėjo sužinoti. Pagaliau liepė pranešti kunigams savo norą, kad pasirodymų vietoje būtų pastatyta koplyčia ir kad čia būtų daromos procesijos.

Kai Marija pasirodė Bernadetai devintą kartą iš eilės (vasario mėn. 25 d.), Jos liepiama, Bernadeta prakrapštė rankom žemę prie uolos, ir iš ten ištryško stebuklingas šaltinėlis, kuriame Bernadeta turėjo nusiprausti. Apreiškimo šventėje (kovo mėn. 25 d.) Marija, pakartotinai Bernadetos klausama, pasisako, savo vardą: "Aš esu Nekaltas Prasidėjimas". Liepos mėn. 16 dieną, t. y. per Škaplierną, Marija pasirodė Bernadetai paskutinį kartą.

Bernadeta buvo paprasta be jokio mokslo mergaitė, bet užtat labai dora ir dievobaiminga. Savo planams vykinti Dievo Apvaizda pasirinko tai, kas pasaulio akims atrodo silpna ir menka — vargšę bemokslę mergaitę, kad pažemintų puiškuolius, kurie didžiavosi to laiko mokslais

ir išmintimi, bet nežinojo, ar nenorėjo žinoti, kur yra tikroji žmogaus gyvenimo prasmė. Bernadeta, paprasčiausiu būdu, be jokio gudragalviavimo atpasakojo savo regėjimus ir tuo būdu ramiai atrėmė visus netikinančių, ir abejojančių priekaištus, nežiūrint, kad per tą laiką ji turėjo pergyventi daugybę visokių nemalonumų. Bernadetos pasakojimus tuoj patvirtino garsūs stebuklai, kurie įvyko prie stebuklingojo šaltinio. Kaip tik šaltinėlis atsivėrė, kitą dieną, nusiprausęs jo vandeny, staiga išgijo aklas akmenų skaldytojas. Nuo to laiko panašių išgijimų skaičius vis didėjo. Po 4 metų svarbių išgijimų jau buvo ištirta 7, o mažesnių 144. Nuo 1880 metų Liurde prasidėjo, taip vadinami, eucharistiniai stebuklai. Mat, ten kasdien daromos procesijos su Švč. Sakramentu, kurių metu laiminama atskirai kiekvienas ligonis. Stebuklingi išgijimai įvyksta kaip tik tuo metu, kada ligonis laiminamas su Švč. Sakramentu. 1909 m. stebuklingu išgijimų Liurde buvo įvykę 4000 su viršum. Stebuklai čia vyksta ir šiandien. Taip praėjusiais metais stebuklingų išgijimų Liurde buvo užregistruota 160, o šiais jau yra žinoma 52 išgijimai.

3. *Liurdas — Dievo gailestingumo... ženklas*

Matant, kad šiandien pasaulis gal daug labiau yra nusikreipęs nuo Dievo, negu prieš 75 metus, reikia džiaugtis, kad Dievas tiek daug gailestingumo rodo žmonijai stebuklingame Liurde. Juk Dievas galėjo palikti žmones sau vienus ir visai nesikišti į jų gyvenimą. Jei nenorėtų klausyti Bažnyčios balso ir pasinaudoti Kristaus kančios nuopelnais, tegu tampa savo aistrų vergais ir pagaliau žūva. Bet ne. Visais amžiais Dievas regimu būdu primena pasauliui aukštesnę antgamtinį gyvenimą, gyvenimą, kuris niekad nesibaigs, į kurį turi teisę kiekvienas žmogus, kuris tiki Dievą ir Jo dieviškąjį Sūnų Jėzų

Kristų, išgelbėjusį pasmerktą amžinai pražūčiai žmonių žiauria kryžiaus mirtimi. Laimingi dabar mes, kad danguje turime gailestingą Motiną Mariją, kuri, būdama drauge su savo dieviškuoju Sūnumi, niekad nepamiršta ir savo žemės vaikų, pagimdytų kryžiaus šešėlyje ant Golgotos kalno! Ne tik Liurde, bet ir kituose kraštuose Marija žengia į šią žemę gelbėti savo klaidžiojančių sūnų ir dukterų. 1917 m. gegužės mėn. 13 dieną Ji pasirodo kaip Ražančiaus karalienė Portugalijoje, o 1931 m. birželio mėn. 30 dieną Ispanijoje kaip Sopulingoji Motina. Visur ji ragina melstis už pasaulio taiką, kitur daryti atgailą už nuodėmes.

Tačiau Liurde Dievas per Mariją daugiausia malonių paskleidė į pasaulį ir dabar tebeskleidžia. Kas besuskaitys tas grynai dvasines malones, kurias pasaulis čia gavo per 75 metus!? Kiek daug netikinančių atsivertė, sujaudintų dideliais stebuklais, kiek abejojančių sustiprėjo tikėjime ir paskui užsidedė karšta Dievo meile, koks didelis skaičius kilnių sielų gavo iš čia švento įkvėpimo neatšaukiamai pasiaukoti Amžinajai Meilei. Tai Marijos motiniškos širdies vaisiai.

Lyg koks vainikas šio Liurdo jubiliejus bus Dievo Motinos regėtojos Bernadetos kanonizacija. 1925 m. ji buvo paskelbta palaimintąja, o šįmet Šv. Tėvas rengiasi paskelbti ją šventąja. Tada galutinai išsipildys Marijos žodžiai, kaip Ji pasirodžiusi pažadėjo Bernadetai laimėti aname gyvenime.

Iš tikrųjų, Liurdas — tai Dievo išrinktoji vieta žemėje, kame dangiškoji Motina teikia paguodos savo žemės vaikams, šluosto jų ašaras ir kelia juos iš žemės dulkių, žadėdama jiems laimėti amžinoj tėvynėj. *D. J. Kupstaitis.*

Auklėjimas neduoda žmogui nieko to, ko jis pats per save negalėtų pasiekti, tik jis pasiekia to greičiau ir lengviau.

Malonūs Praeities Atsiminimai

(Skiriu savo Vadovo a. a. Tėvo Felikso

Kudirkos atminčiai).

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

Pirmą sykį Thompson'e, Conn.

Neilgai trukus už to ežero privažiavome savo kelionės tikslą. Atvažiavome į Thompsoną. Šis miestelis nedidukas, tačiau turi daug gražių namų-vilų. Matyti, turtuoliai tyčia toliau nuo didžiųjų miestų triukšmo norėdami pabėgti, čionai susispietę sau gražias vilas ir gyvena satorišką gyvenimą.

Mes per didelius geležinius vartus į važiavome į vieną turtingiausių Thompsono vilų. Kaip sužinojau iš Tėvo Kudirkos, kad tai esanti p. Vonseckams priklausanti vila. Šie Vonseckai gerai yra žinomi lietuviams. Dabartinio vilos valdovo tėvas — Vonseckas anais metais, kada rusų vyriausybė žiauriai persekiojo lietuvius už lietuviškas knygas, buvęs Marijampolėje žandarų viršininku. Buvęs vienas iš biauriausių mūsų persekiotojų. Per jį daugelis mūsų inteligentų ir savo kalbos mylėtojų pateko į kalėjimus, kiti į Rusiją buvo ištremti. Daugelis iš to gavo nesveikatą arba net gyvybę palydėjo.

Vila tikrai kunigaikštiška. Puikiausi rūmai, kurie savo išorine išvaizda primena Baltuosius Washingtono Rūmus. Vidus taip pat turtingai ir skoningai įrengtas ir padabintas. Aplink rūmus susodinti gražiausi gėlynai. Toliau eina dideliausias parkas ir miškas. Iš viso apie 300 akrų žemės. Parke, šalia vietinių medžių ir krūmų, galima rasti įvairiausių šalių ir žymiausių rūšių medžių bei krūmų. Visi jie gražiai apžiūromi: apskabinėjami, apkarpinėjami, tręšiami... Negali atsidžiaugti jų dailumu!..

Be gyvenamųjų rūmų, yra dar dauge-

lis (apie dešimts) mažesnių namelių taip pat gražiai įrengtų, kuriuose gyvena ponų oficialistai. Be gyvenamųjų trobesių, yra dar ir šiaip reikalingų ūkiui trobesių: automobiliams garažiai, gyvuliams tvartai, elektros stotis, dirbtuvės, šiltadaržiai... Ir visi taip gražiai pastatyti, kad jokiū būdu žmogus nenorėtų tikėti, kad tenai ūkio trobesiai, o ne pačių ponų rūmai!.. Suprask, ką reiškia milijonieriai!..

Apvažiavome automobiliu visą parką aplinkui — apžiūrėjome gėlynus, oranžerėjas, pačius rūmus ir visą jų įrengimą. Patogumų čia tiek, kad nežinau, ar galima dar daugiau kad ir labiausiai išlepintam žmogui ką prasimanyti?..

Nors pačių ponų niekas dabar čia negyvena, tačiau rūmams ir visam ūkiui prižiūrėti laikomas yra užvaizdas ir daugelis tarnų. Ūkio priežiūra per metus atsieinanti apie \$20,000.00!

Besidairant po šias gražybes, Tėvas Kudirka puse lūpu prasitarė: — Kaip manai, ar nebūtų gera ši posesija nupirkti mūsų būsiančiai kolegijai? — Aš, žinoma, tik patraukiau pečiais, nusišypsojau, manydamas, kad Tėvas Kudirka nori mane kiek paerzinti, kaip jis paprastai mėgdavo kada. Kad mes lietuviai galėtume ką nors panašaus kada nusipirkti, negalėjo sutilpti mano galvoje! Tėvas Kudirka tačiau manė rimtai apie tą dalyką. Jis atsidėjęs sekė kiekvieną daiktėlį, žiūrindamas po visus kampus, klausindamas užvaizdą apie visus reikalus.

Apžiūrėję tą ūkį, grįžome į Worcester'į jau apyvėlai. Radome kleboną mūsų belaukiantį jau su talka. Buvo atėjęs iš antros Worcester'io lietuvių parapijos

klebonas kun. Vasys. Visi kartu suvalgėme pietus, kurie buvo gardžiai pagaminti, o ypač mums po kelionės tai visai buvo karališki.

Neįpusėjus valgyti pietų, klebonas atsiprašė ir išbėgo į bažnyčią. Pasirodo, kad šiandien mokyklos vaikučių mėnesinė išpažintis. Tieką vaikučių išklausti jų reikia ir laiko. Nėra kada gaišti. Paskui kleboną išbėgo ir kun. Jakaitis. Mes likome tik svečiai baigti pietų.

Negalėdami šeiminkams vaikučių klausyti išpažinties, apsiėmiau, kaip vakar, vakare atlaikyti vakarines šv. Rožančiaus pamaldas. Per vakarines pamaldas šiančie žmonių buvo dar daugiau, negu vakar. Mat, šandie visi žinojo, jog bus duodama pabučiuoti Kūdikielio Jėzaus Teresėlės relikvijos. Ši Šventoji visame pasaulyje, o Amerikoje ypatingai, yra labai gerbiama. Per jos pamaldas visur bus pilnos bažnyčios. Taigi ir ši vakar buvo pilna didžiulė šv. Kazimiero bažnyčia.

Mokyklos vaikučiams šv. Mišios ir Komunija.

Ankstį rytą buvau lyg kiek nesveikuojas. Nesiskubinau todėl keltis per daug anksti. Juo labiau, kad maniau ir vietos kunigai norėsią kiek ilgiau po vakarykščių švenčių pailsėti. Mano tačiau dikėiai apsirakta. Pusiau septintą lipu trepais, žė-

myn, gi girdžiu kleboną iš valgamojo mane sveikinant. Jis jau penkiose laikės šv. Mišias, o dar rengiatis vykti į savo vyskupą. Sakyk tu man, nuo penktos valandos žmonės meldžiasi bažnyčioje, o aš sau ramiausiai raivausi patale! Ar ne gėda?!.. Koks aš nenaudėlis! Klebonas juokiasi. Tuo tarpu kur buvęs, kur nebuvęs, štai ir kun. Jakaitis: — Žmonės, girdi, jau seniai laukia bažnyčioje tėvėlių ateinant. — Tai buvo tik pasityčiojimas, daugiau nieko. Mat, ne žmonės laukė, bet reikėjo pasiskubinti su šv. Mišiomis, kad nesutrukdytume 9 v. vaikučiams rengiamų šv. Mišių ir Komunijos.

Iš tiesų gražiai atrodė, kai pilnutėlė bažnyčia jaunimo klausė šv. Mišių, per kurias buvo jiems visiems dalijama šv. Komunija. Kaip miela žiūrėti į jaunimą, kai Seserų tvarkomi maldingai ir rimtai artinasi prie Dievo Stalo ir, priėmę Išganytoją, grįžta atgalios į savas vietas. Neiškenčiau neprašęs iš kun. Jakaičio leidimo leisti man bent keletą žodžių pratarti jaunimui. Kun. Jakaitis mielai sutiko. Ir aš kalbėjau jiems trumpais žodžiais apie šios dienos iškilmės didžią reikšmę jaunolio gyvenime. Paraginau kilnioje valandoje neužmiršti savo geradarių, o taip pat ir Lietuvoje esančių savo brolių ir sesučių, kurie negali taip iškilmingai dalyvauti dieviškoje Puotoje.

NEIŠSIŽADĖK SAVO TIKĖJIMO IR TĖVŲ

(Idomi byla ir teisingas sprendimas)

1863 m. Kauno dvarininką Acuką garsusis general-gubernatorius Muravjolas įtarė, kad jis dalyvavo sukilime prieš rusus ir ištrėmė į Sibirą. Dvarus jo konfiskavo ir atidavė kažkokiam žandarų pulkininkui rusui. Kai žandarų pulkinin-

kas su savo bevaikė žmona atsikraustė į Acuko dvarą, Acukienė prieš laiką pagimdė dukterį ir pati tuojau mirė. Ilgai pulkininkas nežinojo, ką su naujagime daryti, bet, pagaliau, žmonos prikalbėtas, pasiėmė ją auginti, o po keliolikos metų išūnijo ir pakrikštitijo cerkvėj Nadeždos vardu. Augo Acuko duktė nežinodama kas jos

tėvai, augo kaip rusė ir sukakus 18 metų ištekėjo už ruso valdininko. Pulkinkas jai užrašė dvarą, o pats išvyko į Rusiją. Nėdežda gyveno linksmai, buvo visur pirmas svečias ir ilgą laiką, nors daugelis jos kilmę žinojo, jai pasakyti nedrįso. Kai ji gimdė dukterį, jai viena draugė primygtinai prasitarė apie jos praeitį, bet Nadeža baisiai išsižeidė ir ėmė neapkęsti ir lietuvių ir lenkų.

Po daugelio metų rusai amnestavo sukilėlius. Acukas, jau visai senelis, grįžo į Kauną ir pas kai kuriuos dvarininkus ėmė teiriantis apie savo žmoną ir dvarą. Jis sužinojo, kad jo žmona, pagimdžiusi dukterį, mirė, o nūdienė dvaro šeiminkė esanti jo tikroji duktė. Baltas, su vargęs senelis nuėjo pas dukterį ir pasisakė kas esąs. Nadežda baisiai supyko, rusiškai išplūdo savo tėvą ir net kąsnelio duonos jam nedavus išvijojė jį iš dvaro. Beteisis, vienišas Acukas ilgą laiką gyveno pas savo buvusius kaimynus, bet kai visiems įgriso — nuėjo į senelių prieglaudą ir ten po metų mirė.

Kai kilo karas Nadežda jau turėjo dvi dukteris ir išdūmė į Rusiją. Rusijoje mirė jos tariamieji tėvai, tačiau Nadežda buvo turtinga, kad gyvenimas jai buvo rožėmis klotas. Jos dukterys taip pat ištekėjo už rusų kariškių ir išsisklaidė po Rusiją.

Karui pasibaigus, susikūrė Lietuvos vyriausybė ir pradėjo parceliuoti dvarus, ypač tuos, kurie buvo rusų valdžios konfiskuoti ir atiduoti rusų žandarams. Kadangi Acuko dvaro savininkų niekas neatsižaukė, tai žemės reformos valdyba išparceliavo visą dvarą ir išdalino savanoriams.

Kai Nadežda grįžo iš Rusijos į Lietuvą ir atnešė dokumentus, irodančius, kad nusavintas dvaras priklausė jai, žemės reformos valdybai teko gerokai pagalvoti, kokių būdu tą reikalą sutvarkyti. Atimti iš savanorių žemę, kada jie jau bu-

vo apsistatę, labai suakus dalykas. Tada žemės ūkio ministeris su keleta atitinkamų žinybų valdininkų padarė posėdį ir nutarė išparceliuoti dar vieną gretimąjį dvarą, savanorius perkelti ten ir Nadeždai, kaip savininkei ir dviem dukterim, duoti įstatymais numatytą normą žemės. Ši byla tęsėsi metus. Nadežda buvo visai senutė ir negalėjo energingiau ta byla rūpintis, užtat ja rūpinos keletas šventikų (rusų popų. Red.) ir jos dukterys.

Bet vėliau buvo sužinota, kad Nadeža šventikams yra tą žemę pavedus. Kilo klausimas, ar verta rusams, kurie nukankino patį Acuką ir, bendrai, buvo Lietuvos priešai, tą žemę duoti. Antrą kartą įvykusiame posėdy buvo nutarta Nadeždai, išsižadėjusiai savo tėvynės ir tėvų, dvaro negražinti.

Kai kurie Lietuvos rusai vis dėlto surado tokius įstatymus, pagal kuriuos iškelė Lietuvos valdžiai bylą.

Senelė, Acuko duktė į teismo salę atėjo lazdele pasiramsčiuodama. Ją po ranko vedė dvi dukterys ir sekė trys šventikai.

— Taip, — drebančiu balsu rusiškai atsakė Nedežda.

— Ar tamstos tėvas buvo rusas?

— Ne, jis buvo katalikas.

— Kokių būdu tamsta tapai ruse?

— Mane paėmė rusai augintine.

Na, ir ir... Nadežda pradėjo verkėti. Teisėjas nekreipdamas dėmesio, klausinėja toliau.

— Ar tamstos tėvas iš Sibiro grįžo?

— Grįžo, — atsakė už ją vyresnioji duktė taip pat rusiškai.

— Ar jo gimimo metrikus jūs turite?

Senelė išsigandusiomis akimis įsmeigė į teisėją.

— Ne..

— Tai gal bent žinot, kur jis mirė

Nadežda nebeišlaikė. Ji susmuko ant grindų ir ėmė isteriškai kukčioti. Puolė prie jos šventikai, dukterys, tačiau nura-

minti nebegalėjo.

— Kadangi "ponia" Acukaitė nepasako, kur mirė jos tėvas, tai aš pasakysiu, — pareiškė valdžios gynėjas. — Jis mirė Kaune, senelių prieglaudėje, nudrįkęs ir visų apleistas. Daug kartų šaukėsi savo dukterį, tačiau duktė tik juokėsi iš jo, sukilėlio. Jo duktė buvo tiek beširdė, kad norėjo senelį uždaryti į beprotaamį. Kad ir rimčiausiai būtų įpėdinytės teisės įrodytos, aš siūlau Acukaitės dvarą išparceliuoti, kaip rusų pagrobimą.

Kad ir mėgino Acukaitės gynėjas įrodyti savo, bet jo argumentai buvo nestiprūs. Teismas nutarė dvaro Nadeždai negražinti.

Žmonės kalba, kad Nadežda Acukaitė mirė taip pat skurde pas kažkokią seną moterį. Jos dukterys išdūmusios į Rusiją.

MŪSŲ DARBAI

SVEIKA MARIJA

Iš Kun. A. Stolz'o Raštų
Lietuviškai Parašė

Kun. Antanas Petrauskas, M. I. C.

Ar myli Mariją? Ar nori apie Ją pasiskaityti gražių skaitymų? — Jei myli ir nori apie Ją daug — daug gražių dalykų išgirsti, tai būtinai pasiskaityk ką tik išėjusią iš spaudos knygą, vardu "SVEIKA MARIJA!"

Knyga turi 200 puslapių rašto, 8 didelius ant gražios popieros Švč. Marijos ir Jėzaus paveikslus.

Knygos kaina, imant po vieną, 35 c.

Kolegijos Rėmėjai:

L. Bernotas, Chicago, Ill.	3.00
A. Barsčius, Chicago, Ill.	2.00
M. Kašėtienė, Stoughton, Mass.	2.00
Mrs. A. Milukas, Elizabeth, N. J.	3.00
K. Šimonaitienė, Maywood, Ill.	1.00

J. Urbelis, Ind Harbor, Ind.	3.00
A. Mikėnienė, Chicago, Ill.	3.00
Ag. Tanzagauskienė, Chicago, Ill.	3.00
S. Novozelskienė, Aurora, Ill.	3.00
M. Tamkevičienė, Aurora, Ill.	3.00
M. Dambrauskienė, Aurora, Ill.	3.00
D. Sovieaė, Aurora, Ill.	3.00
E. Zekonienė, Aurora, Ill.	3.00
M. Krutulis, Lietuva,	3.00
O. Juškauskienė, E. Haven, Conn.	3.00
A. Margelis, Grand Rapids, Mich.	3.00
M. Bartkunas, Chicago, Ill.	3.00
Rozė Baskis, Brooklyn, N. Y.	6.00
K. Daidilėniūtė, Brooklyn, N. Y.	6.00
A. Galčius, Maspeth, L. I. N. Y.	3.00
E. Ramanauskienė, Brooklyn, N. Y.	3.00
Em. Ramanauskaitė, Brooklyn, N. Y.	2.00
J. Visgerdienė, Brooklyn, N. Y.	5.00
V. Tamošaitis, Brooklyn, N. Y.	3.00
Ag. Baškienė, Worcester, Mass.	5.00
A. Staskevičienė, Waterbury, Conn.	3.00
P. Yuozaitis, Thompson, Conn.	1.00
V. Karpauska, Bayonne, N. J.	3.00
M. Matulevičienė, New Britain, Conn.	1.00
O. Grigaliūnaitė, Central Falls, R. I.	3.00
Kol. Rėm. 35 skyrius, Chicago, Ill.	90.00
Ver. Zapelis, Summit, Ill.	3.00
J. Bulotas, Forest City, Pa.	3.00
M. Žilinskaitė, Cleveland, O.	3.00
A. Naudžiūnas, So. Boston, Mass.	3.00
T. Raižienė, Blessville, L. I. N. Y.	3.00
O. Rabikauskienė, Kingston, Pa.	3.00
M. Zekiūtė, Lawrence, Mass.	3.00
J. Smilgius, Chicago, Ill.	7.00
E. Sakevičienė, Baltimore, Md.	3.00
M. Krikščiūnaitė, So. Manchester,	2.00
M. Kaublis, Kearring, N. J.	5.00
S. Stulgaitienė, Kenosha, Wis.	2.00
E. Czechowicz, Maywood, Ill.	3.00
O. Rašinskienė, Cicero, Ill.	25.00
F. Daumantas, Detroit, Mich.	5.00
E. Motuzienė, Chicago, Ill.	3.00
K. Liutkienė, Amsterdam, N. Y.	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas. *Kol. Rėm. Centras*

KUN. F. KUDIRKOS DIENYNAS

Spalių mėn. 11 d. kun. Pr. Meškauskas apleido Sheboygan, Wis. ir persikėlė į Aušros Vartus, Chicago, Ill.

Lapkr. 25 d. kun. P. Būčys antru kart užėmė "Draugo" redakciją ir gruod. 15 d. mirus kun. A. Staniukynui likosi jo vietoj šv. Kazimiero Vienuolyno dvasios vadu. Chicagos Arkivyskupo pakviestas gruodžio 21 d. 1918 m.

Sausio 1 d. 1919 m. į Marijonų vienuolyną įstojo kun. Serafinas.

Sausio 29 d. 1919 m. kunigai Marijonai apsiėmė vesti ir administruoti dienraštį "Draugą" kun. P. Būčys — redaktorius, kun. V. Kulikauskas — administratorius ir kun. J. Kazakas — jų pavaduotojas.

Kovo 3 d. kun. F. Kudirka iš šv. Mykolo parapijos persikėlė į Aušros Vartus, Chicago, Ill.

Rugsėjo 21 d. į Marijonų Kongregaciją įstojo Anestazas Valančius iš Cicerro, Ill.

Lapkričio 14 d. atvyko Leonas Prasaliauskas iš Cambridge, Mass.

Gruodžio 8d. Marijonų Taryba: kunigai: F. Kudirka, P. Būčys, V. Kulikauskas, J. Kazakas, P. Meškauskas ir P. Serafinas nutarė parduoti nuosavybę 1631 North ave. C. Taylor ir gruodžio 21 d. sutarta nupirkti J. Bagdžiuno nuosavybę, 2334—36 So. Oakley ave. už \$30,000.00. Namai perimta liepos 1 d. 1920 m.

Gegužės 22 d. nutarta nupirkti šv. Mykolo parapijai namą, 1614 Wabansia ave.

Gruodžio 3 d. mirė kun. P. Serafinas ligoninėje Mercy, Wilkes-Barre, Pa. ir gruodžio 8 d. parvežtas Chicagon ir ant rytojaus palaidotas šv. Kazimiero kapuose.

Gruodžio 8 d. priimtas į naujokyną Juozas Apšega.

Vasario 3 d., 1921 m. mirė bandinys Dzidorius Kairys.

Bal. 16 d. iš Marijampolės atvyko kun. Ig. Česaitis redaguoti "Draugą".

Liepos 8 d. apžiūrėta Area, Ill. arkidiecezijos seminarijos vieta tikslu prie jos įsteigti studentams Marijonų namus.

Liepos 16 d. laivu "Lapland" išvažiavo į Kauną kun. P. Būčys.

Lapkričio 12 d. atvyko iš Varšuvos aukštųjų mokslų siekti kun. Rob. Wieržejski.

Vasario 24 d., 1922 m. atvyko kunigai vlod. Jakowski ir R. Bakalarczyk.

Kovo 29 d. atkeliavo iš Lietuvos kun. P. Andziulis, kun. A. Cikata ir br. Juozas Birgelas.

Rugpjūčio 24 d. nupirka Marian Hills farma Du Page county, Hinsdale, Ill. ir apimta rugsėjo 11 d.

1923 m. gegužės mėnesį kun. P. Meškauskas farmoje pradėjo kasdien laikyti šv. Mišias.

Birželio 29 d. namų vyresniųjų pasikirtas kun. V. Kulikauskas, o kunigai Kudirka ir Kazakas išvyksta į generalę kapitulą į Dancigą.

KATALIKŲ PASAULY

+ Pagal paskutinius skaičiavimus, dabar yra pasaulyje 521 tūkstantis kunigų. Prieš 39 metų kunigų buvo tik 230 tūkst.

+ Katalikų misijų šalyse dabar veikia iš viso 15,086 kunigai misijonieriai, kurių tarpe 5,424 kunigai yra gimę pačiuose misijų kraštuose.

+ Visame pasaulyje perėitų metų gale buvo 22,936 jėzuitai. Jie yra pasiskirstę į 43 provincijas.

+ Romoje dabar yra 390 bažnyčių, 160 koplyčių ir 53 šventos vietos, kuriose

yra laikomos šv. Mišios.

+ Meksikoj 2 milijonų vaikų nelanko jokios mokyklos.

+ Čekoslovakijoj prieš 10 metų klierikų skaičius siekė tik 250, o dabar jų net 837.

+ Jungtinių Amerikos Valstybių katalikai pernai išleido 6 milijonus dolerių bedarbiams šelpti.

+ Per didįjį karą Prancūzijoje yra žuvę 3,101 kunigų ir 1,517 vienuolių. Alsace ant vienos kalvos statomas jiems paminklas.

+ Žinantieji tikrina, kad bolševikų raudonoji armijoj iš 100 kareivių ir dabar atsiranda apie 40, o kai kur net 70 karių slapta išpažįstančių tikėjimą.

Atidarymo dienoje Šimtmečio Pažangos Parodos 10,000 žmonių aplankė garsųjį Church Extension Draugijos koplyčios karą, "St. Paul." Šis karas yra tikras geležinkelio karas, įrengtas kaip koplyčia. Su juo galima privažiuot ir atlaikyt Mišias tose vietose kur nėra nei bažnyčios, nei kunigo.

+ Visoj Čekoslovakijoj pereinų metų gale buvo 11,416,752 katalikų. Iš viso Čekoslovakijoj yra 14,729, 551 žmonių. Per dešimtį metų katalikų skaičius padidėjo 490,284.

+ AUSTRALIJA. — Australijoje mirė vienas senelis kunigas, kuris seniau buvo bankininkas. Bet mirus žmonai, 19-24 metais jis įstojo į Kunigų Seminariją. 1929 metais tapo kunigu. Jo primicijoje dalyvavo 4 jo sūnūs kunigai — vienuoliai.

+ BRUSSELS, Belgija, Čia 1503 metais mirė tada valdanti Margarita, York'o karalaitė. Mirsiant, ji prašė, ir parūpino aukų tam tikslui, kad kasmet būtų laikomos šv. Mišios jos ir jos šeimos narių vėlėms. Iki šiai dienai, po 400 metų tos Mišios tebe laikomos kasmet St. Romboldo Katedroje, Malines.

+ BERLYNAS, Vokietija. — Visi, kurie išpažįsta esa bedieviai, negali laikyt jokios valdiškos vietos Bavarijoje. Bavarijos vidaus reikalų ministeris Wagner taip išsireiškė apie tai: "Žmogus, kuris užimdamas valdišką vietą, negali prisiekti Visagaliui Dievui, jokių būdu negali būti ištikimas žmonių tarnas." Bavarija yra beveik grynai katalikiška šalis.

+ UJIIJ, Rytų Afrika. — Karalius Gwassa Joseph, Uha'os Afrikos valdytojas, neseniai buvo pakrikštytas, su savo moterimi ir šeima vietinio Vyskupo Birraux.

* * *

MOTERIS -- ŠEIMOS ŠIRDIS

Širdis žmogaus kūne varinėja kraują, o kraujas kūno nariams neša maisto. Tokiu būdu žmogaus kūne yra palaikoma gyvybė ir šiluma. Panaši yra moters pareiga šeimoje. Ji vyro ir vaikų gyvenimui turi suteikti meilės šilumos. Tai talikti ji galės tada, kada jos širdyje kūrėnsis dieviškoji meilė. Vyrui labai dažnai ir ilgai tenka gyventi už šeimos, tenka grumtis su bemeiliu pasauliu. Vyras turi būti nuolat susirūpinęs savo ir savo šeimos pra gyvenimu. Šeimos vidaus tvarkymu užsi-

imti vyras neturi laiko. Čia yra maters darbo sritis.

Vyro žvilgsniu moteris yra jo pagelbininkė, jam lygi. Vyras paprastai yra žiauresnis, griežtesnis; moteris turi daugiau meilės, yra išlaidesnė. Kai vienas kita moka papildyti, vienas kitam moka padėti — išeina malonus ir jaukus gyvenimas.

Vaikų žvilgsniu į vaikus moteris turi žiūrėti kaip į Dievo meilės dovanas. Dėl to ji džiaugiasi kiekvienu savo vaikeliu.

Chicago, Illinois

LAIVAS SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

Chicago, Illinois

Motina Dievui yra atsakinga už vaikų kūno sveikatą, o dar daugiau atsakinga už jų dvasios sveikatą.

Tik vienas tikėjimas užtektinai gali suteikti jėgų moteriai jos sunkioms pareigoms atlikti. Moters gyvenimas be pasiukojimo yra tiesiog nesuprantamas. O prigimties žvilgsniu moteris yra silpnesnė už vyrą. Didžiausias moters turtas ir didžiausia jos galybė tai meilė. Jeigu moteris mokės savo meilę sustiprinti dieviška meile, pasidarys tiek galinga, kad ir didžiausioms aukoms nepritruks jėgų.

Savo galingosios meilės jėga moteris pajėgia suvaldyti žiaurų vyrą ir palenkti jį į gerą. Kai kurie vyrai gyvena dešimtis metų nesimeldę, dešimtis metų nėję prie šventų Sakramentų, bet kai pamato moters dievotą ir pasiaukojusį gyvenimą — išsižada savo nedorojo gyvenimo kelio.

Dar didesnės reikšmės turi dievotos motinos pavyzdys vaikams. Motina savo vaiką pradeda auklėti prieš gimimą, jį auklėja tada, kai su vaiku bendrą gyvenimą gyvena.

Lopšyje begulėdamas vaikas pirmuosiame išpūdziaus gauna iš motinos. Tolimesniame gyvenime vaikas daugumą įpročių gauna iš motinos. Kokį veidą motina rodo vaikui, vaikas tokį veidėlį nori parodyti motinai. Kokius judėjimus daro motina, tokius judėjimus nori daryti ir vaikas; kokius žodžius taria motina, tokius žodžius mėgina tarti ir vaikas; kur motina savo žvilgsnius kreipia, ten kreipia juos ir vaikas.

Tolimesniame gyvenime kai kada vaikui gali ir šunkeliais nueiti. Bet jeigu dar yra gera dievota motina, galima turėti vilties vaikus pasitaisant. Dievotoji Monika savo maldomis padarė tai, kad šv. Augustinas metė patvirkusį gyvenimą ir pasidarė didelis šventasis.

Net mirusių motinų dievoti pavyzdžiai gerai į vaikus veikia. Ne vienas jaunikaitis ar mergelė, prisiminę savo die-

votos motinos pavyzdį, kitaip pradeda tvarkyti gyvenimą. *M. Bangelė.*

KLAUSIMAI IR ATSAKYM.

KLAUSIMAS. Ar visas, ką kunigas daro, rišasi su Bažnyčia: vadinasi kai kunigas daro, tai Bažnyčia daro? —*Rac.*

ATSAKYMAS. Keistas klausimas!

Jei kunigas perka kelias, batus ar kitą kokį daiktą, tai ar sakysi, kad Bažnyčia perka ar kelias ar batus? Būva nelaimingų atsitikimų ir jų buvo ir bus, kad kunigas meta kunigystę, tai ar sakysi, kad Bažnyčia metė kunigystę?

Katalikai iš katekizmo privalo žinoti ir atsiminti, kad "Bažnyčia yra tai žmonių tikinčiųjų draugija, kuri išpažįsta vieną ir tą patį apreiškąjį Kristaus mokslą, naudojami tais pačiais septyniais Jo įsteigtais sakramentais ir klauso Jėzaus paliktojo Vietininko, regimosios Bažnyčios Galvos, Šv. Tėvo, Romos Vyskupo."

Nekurie Bažnyčios nariai yra Dievo pašaukti ir Bažnyčios priimti būti kunigais, vyskupais, kiti vienuoliais ir vienuolėmis, bet nei vienas jų nesudaro visos Bažnyčios, o yra tik jos narys. Vieni nariai paprastieji krikščionys turi pareigą savo Bažnyčios mokslą išpažinti ir klausyti, o kiti vyskupai ir kunigai turi dar daugiau: jie turi išpažinti, klausyti ir kitus dar mokyti. Tai ir kunigas ir paprastas tikintysis yra tos pačios Bažnyčios nariai, nei vienas jų nėra visa Bažnyčia. Tik kunigas yra daug daugiau išmokęs tikėjimo mokslo už paprastą tikintįjį ir jis todėl įgaliotas Bažnyčios vardu kitus mokyti ir tvarkyti.

Kiekvienas katalikas, man rodos, jau tiek yra apsišvietęs tikėjimo moksle, kad gali sugebėti atskirti kada kunigas Bažnyčios vardu daro ar sako, ir kada kai paprastas tik Bažnyčios narys elgiasi.

1085203

